

Коя е моята Обетована земя?

(есе)

Всеки човек се стреми към щастие в живота си. Но ако попитаме различни хора какъв смисъл влагат в „щастieto“, ще получим различни отговори. Защо е така? Една дума е шест букви, а толкова много значения. Истината е, че колкото хора има по света, толкова значения за щастieto съществуват. За всеки „Обетованата земя“, обещаната, тази, в която цари благодат, а в реките вместо вода текат мед и масло е различна. Дълго можем да търсим своята „Обетована земя“. Пътят към нея няма да е лек. Ще бъде изпълнен с препятствия и изкушения, подобно на пътя на евреите от Египет през пустинята. По този път трябва да се откажем от много неща, да се освободим от ненужния товар, който носим на плещите си.

Да напуснем своя Египет, означава да се откажем от удобния живот, който освен, че е удобен, също така ни ограничава. Робството в Египет за израелтяните било мъчение. Те са принуждавани под

ударите на бича на гърба им да правят тухли. Но когато се сблъскват с глада и тежкия живот в пустинята, пожелават да се върнат обратно. Животът в пустинята е живот на изпитания, изпълнен с трудности. Може да решат да седнат, да починат, да се върнат назад, да минат по дългия път, който е по-лек или по краткия, осеян с опасности. Когато Бог е обещал Обетованата земя, той не е обещал, че ще бъде лесно. Много преди евреите да са се освободили от робството, той ги ръководи. Господ не напуснал израелтяните по време на целия им път въпреки тяхното недоволство. Подобни преживявания могат да бъдат открити в живота на всеки. Многобройните страдания, неуспехи, разочарования отвеждат човека в задънена улица и тогава му се струва, че по-нататък няма път. Той чувства, че се е загубил в пустинята. Трябва обаче да знае, че не е сам, защото има надеждата, вярата и трябва да потърси своята пътеводна светлина. Крачка след крачка Господ водил своя народ. За да изпита и укрепи духа на израелтяните, той ги превежда през капаните на пустинята. Но всеки, макар и малък успех в преодоляването на трудностите, прави човешкото

сърце по-доверчиво и приближава до Бога. Така Бог показал на своя народ какво е вяра.

Нашият Бог е нашата съвест. Тя ни напътства и ръководи. Помага ни във времена на изпитания. Не трябва да чакаме чудесата да ни се случат и да дойдат при нас, а трябва ние да ги търсим и да си ги сътворим. Не трябва да мислим, че щастието е зад следващия ъгъл и в някоя Обетована земя, защото то е вътре в нас и просто трябва да го открием. Тогава всяка земя ще е „Обетована“, защото ние я правим такава.

Според мен пътят до Обетованата земя е всъщност истинската Обетована земя. По този път човек се усъвършенства, пречиства, става по-силен, по-добър и достига до истината кой е. Вглежда се в себе си, разбира се и започва да се обича. А какво по-голямо щастие би могло да съществува от това да си в хармония със себе си, да си удовлетворен от живота си. Бог е обещал на израелтяните тяхната Обетована земя, но аз смятам, че ние сами трябва да си обещаем нашата.

**Амбър Николаева – 8 клас
ШГ „Христо Ботев“, гр. Попово**